

A guy and a girl can be just friends,

(ผู้ชายกับผู้หญิงเป็น 'แค่เพื่อน' กันได้)

But at one point or another,

(แต่ไม่วันใดก็วันหนึ่ง)

They will fall for each other,

(พวกเขาจะตกหลุมรักกัน)

Maybe temporarily,

(อาจจะชั่วคราว)

Maybe at wrong time,

(อาจจะในช่วงเวลาที่ผิดพลาด)

Maybe too late,

(อาจจะสายเกินไป)

Or maybe...,

(หรืออาจจะ...)

Forever ♥

(ตลอดกาล ♥)

Dave Matthews Band

ฉันกับเขา...เราอาจจะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ตอนรอคิวเกิดอยู่บน
สวรรค์

และถ้าหากสามารถย้อนวันเวลากลับไปได้
กลางฤดูร้อนตอน ป.สี่ ปีนั้ ฉันจะเก็บนิ้วก้อยของตัวเองเอาไว้
เก็บไกล...ไกล...
และไม่มีวันหลุดออกไป
...ว่าสัญญา!

11

บทนำ

1 เมษายน...

'วันโกหก คือวันที่ 1 เมษายนของทุกปี และเป็นที่ยู้งักกันแพร่หลาย
ในวันนี้คุณสามารถหลอกอะไรคนรอบตัวก็ได้ ก็เลยกลายเป็นวันที่ผู้คน
มากมายแก่งกันด้วยการแต่งเรื่องมาหลอกให้คนอื่นหลงเชื่อ...'

'1. อย่าตอบคำถามแบบอ้อมค้อม

2. อย่าย้อนคำถาม'

ฉันจ้องคู่มือโกหกฉบับพกพาในมือแล้วก็ถอนใจกับตัวเองเป็นรอบที่
ร้อย ในอกมีแต่เสียงดังตึก...ตึก...ข้างขมับก็มีแต่จิ้งหระดุบ...ดุบ...มือทั้ง
สองข้างของฉันขึ้นเหงื่อ แถมยังเย็นเฉียบราวเพิ่งเอามันนออกมาจาก
ตู้เย็น...ทั้งที่เป็นวันหนึ่งในเดือนที่ร้อนที่สุดของปีเลยแท้ๆ

'3. อย่ายิ้มให้เกินไป

4. อย่าเอามือจับส่วนใดๆ ของใบหน้า

5. อย่าหลบตา'

"รอนานมัย ☺"

ฉันสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงทักจากคนที่เดินเข้ามาถึงตัวตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ฮู้ว~ เขามาแล้ว ยิ้มร่ามาเลย โบหน้าเรียวได้รูปที่รับกันดีกับเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนชอยโล่ระดับดูเนียนนุ่ม ดวงตาสีน้ำตาลใส จมูกโด่งเป็นสันริมฝีปากแดงที่ออกจะแดงน่ารักเป็นพิเศษด้วยแฟนตาน้ำแดงที่เจ้าตัวติดนิกหนา แต่ก็นั่นแหละ...ทั้งหมดนั่นแหละ ฉันควรจะชินกับการได้เห็นมันทุกวัน...ทุกวัน ควรจะชินกับการที่เจ้าตัวชอบเอามันมาวุ่นวายใกล้ๆ

"โห อ่านหนังสืออีกละ..."

หมอนี่มีตาสองชั้น...เป็นตาสองชั้นที่มีรอยพับชัดๆ กับขนตายาวเป็นแพทที่ชี้ตกลงมาแตะปลายขนตาล่าง ลมหายใจแจ๊กลิ้นสตรอเบอร์รี่ที่เป่ามากระทบแก้มหอม...หวาน...

โอเค...มันก็ถูกแล้ว เรามีตาเอาไว้มอง มีจมูกเอาไว้หายใจ ถึงตาจะหวานและจมูกจะโด่งเกินไป แต่...แล้วไง...

"อ่านนั่นนี่ไปจั้นแหละ -////- เกรตนายเป็นไงบ้าง..."

"อลังแกรนด์!"

สมุดพกถูกเปิดและยื่นมาโชว์จนแทบจะติดหน้า รอยยิ้มเรีงร่าเจิดจ้าไปหมด แถมมือชนยังเอื้อมมายิ้มหัวฉันเล่นรากับกำลังสนุกนิกหนา

"แบบนี้ชีวิตฉันจะขาดเธอไหวหรือ"

ไม่ไหวก็ต้องไหว ฉันยิ้มซ้ำๆ กับตัวเองเป็นล้านหน โอเค...ถูกแล้ว...เข้าใจ...ปากเขามีไว้ยิ้ม มือเขามีไว้เล่นชน มันเป็นหน้าที่ของอวัยวะที่สามสิบสองของคน

แต่นี่มันก็หัวใจของฉัน...มันก็เดินตลอดเวลาเหมือนกัน ♥

"เจ้าพี่ อย่าขี้~ หัวฉันยุ่งหมดแล้ว"

"มันก็ยุ่งตลอดเวลาฉันนั่นแหละ เขาฉลาดขึ้นไว้อย่าง"

"ใครเขาฉลาด!"

ฉันแหวัดไล่ เขาแลบลิ้นปลิ้นตาอย่างน่าหมั่นไส้ แล้วพอฉันขยับ

ดูนาฬิกาเตรียมตัวจะชวนเขากลับบ้าน ลิงฝูงใหญ่ก็ตามมาสมทบตรงหน้าประตูโรงเรียน ณ จุดที่เรายืนกันอยู่

ถ้านับรวมพินท์เข้าไปด้วย ลิงพวกนี้ก็มีทั้งหมดสี่ตัว สูงโย่ง ใต้งิ่ง มันเป็นฝูงลิงที่ดูดีจนฝูงคนต้องเกิดความฉงนในวิวัฒนาการอยู่เสมอ

"โง่...ฝันเฟื่อง!"

"ฝันกลางวัน!"

"ฝันไปเถอะ!"

...ดูแต่ละชื่อ --

"ไปติดต่อด้วยกันม๊าา~"

"ติดต่อดเนี่ยนะ --"

"นัดสั่งลา คงไม่ได้แวะมาเล่นบ่อยๆ แล้ว T_T"

"เฮ้ย อย่าพูดให้เศร้าดิว่า~ T_T"

ใช้สินะ เพราะเราเรียนจบ ม.หก กันแล้ว และวันนี้ก็เป็นวันรับสมุดพัก เรียกได้ว่าเป็นวันสุดท้ายแล้วจริงๆ ที่เรามีเรื่องให้ต้องมาติดต่อกับทางโรงเรียน มันสิ้นสุดลงแล้ว บรรยากาศเก่าๆ อันน่าจดจำเหล่านี้

"ไปกัน ☺"

"ฉันว่า...ฉันกลับบ้านดีกว่า..."

"ไม่เอา...ไปด้วยกันก่อนดิ ☹"

จนแก้มพอง แกมยังทำหน้าที่ขมวดคิ้วใส่ด้วยอะ คิดว่าฉันไม่เชิงเหรอ วันสุดท้ายทั้งที ฉันเองก็ยังไม่อยากจะได้ชุดนักเรียน ม.ปลาย เดินกลับบ้านกับเขาเป็นครั้งสุดท้ายเหมือนกัน ยังอยากจะให้อะไรๆ มันดูเหมือนเก่า ถึงจะรู้อยู่แกลใจว่ามันคงมาสุดทางได้แค่เท่านี้

ฉันเพื่อนะ...วามั้ย U_U

"ฉัน...แบบว่า...ไม่ค่อยสบายนะ เมื่อคืนนอนไม่ค่อยหลับ"

ดีสิ...นั่นแหละเวลาผล็อยหลับของฉัน หลับไปด้วยความอ่อนเพลียต่างๆ ที่อะไรร้อยพันยังป่วนอยู่ในสมอง หลับไปต่างๆ ที่ยังเล่นเกมเป่ายิงฉุบกับตัวเองแล้วไม่แพ้ไม่ชนะไม่ได้คำตอบอะไรเลยด้วยซ้ำ

"อืม...ถึงว่า ตาเธอปูดเป็นกบเลย"

"เจ้าพี่ ออย่ามาจิ้มตาฉัน --;"

"ปะ...ไปกันเถอะ"

"ฉันบอกว่าไม่สบาย..."

"เดี๋ยวฉันดูแลเธอเอง ☺"

"ฉัน...แบบว่า...เหมือนจะปวดหัว ตัวร้อน เป็นไข้"

"อืม...งั้นหรอ..."

วาบ~

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นที่มุมปาก ก่อนที่ในเสี้ยววินาทีคนตัวสูงตรงหน้า จะโน้มตัวลงมาเอาหน้าผากแตะหน้าผากฉัน ปลายจมูกเราชนกัน และ หัวใจฉันเต้นด้วยอัตราประมาดล้านครั้งต่อนาที

ช่วยด้วย ในอากาศมีแต่กลิ่นหวานๆ จากแฟนต้าสตรอเบอรี่
-/////-

"ตัวก็ไม่เห็นร้อนเลยนี่นา"

"ฮึว~ ♥"

"พี่สนิท...กับพี่ผีนหวานนน~ อร่อย ♥"

"เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ♥"

บ๊าบ!

"เจ้าพี่ -/////-!"

ไวพออๆ กับที่ความร้อนพุ่งขึ้นหน้า ฉันประทับฝ่ามือลงไปไหล่สีดำ ผู้ชายตาใสหน้าระรื่นตรงหน้าอย่างไม่ยอมแรง เขาหัวเราะชอบใจ มือหนึ่ง ก็คว้าเอาแฮนด์แบกตราโรงเรียนในมือฉันไปถือ อีกมือก็วางพาดลงมา บนไหล่

"ไม่ไปด้วยกันจริงหรอ"

"อืม...ฉันอยากกลับบ้าน" ฉันพูดพลางดึงยุกยิกตอนพยายาม ยกแขนเขาออก

"บ้านมันไม่หนีไปไหนหรอ"

"เออน่า..."

...บ้านนะไม่หนีไปไหน แต่คนในบ้านกำลังจะหนีไปนี่ไง T_T

"นายไปกับเพื่อนนายเถอะ"

"ฉันคงกลับดึกเลยนะ อาจจะต้องไปช่วยอึดกีตารีหวังไอ้โตได้มันด้วย"

"อ้อ...อืม"

"เจ็ดโมงพุงนี้เข้าเดี๋ยวฉันไปยืนรอนหน้าบ้านนะ"

"อะ...อืมๆ"

"ฝากเตรียมเอกสารให้หน่อย กรอกให้ด้วย แปะรูปให้ด้วย รูปหล่อๆ
ที่ฉันทิ้งไว้ในห้องเธอนะ ☺"

"นี่... --;"

"อีกอย่าง...ฝัน..."

"เฮ้ย ขออนุญาตแม่เสร็จยังไอ้พี ยืนรอรากจะงอก --;"

"เออ...ไปแล้วๆ"

เขาหันไปทำไม้ทำมือส่งสัญญาณกับเจ้าพวกเพื่อนลิงที่เดินนำไป
ล่องหน้าก่อนจะหันมามองหน้าฉัน ฉันเองก็มองหน้าเขาเหมือนกัน

ทำไมการได้เห็นหน้าคนบางคนซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่ทุกวันถึงไม่เคยทำให้
รู้สึกเบื่อเลยนะ U_U

"กลับบ้านดีๆ"

"..."

"พุงนี้เข้าเจอกัน"

"อะ...อืม"

แล้วทำไมความคิดที่ว่าจะได้เห็นหน้ากันอีกถึงทำให้เศร้าได้
ขนาดนั้นะ U_U

"ทำไมต้องทำหน้าตาเหม่อลอย"

"ปะ...เปล่าสักหน่อยนี่"

"พูดก็ติดอ่าง"

"นี่...เพื่อนนายรออยู่นะ --"

"ตาเธอปูดเหมือนกบเลยจริงๆ แฮะ"

เขาทำสีหน้ามันเขี้ยว ทำท่าเหมือนอยากจะเอานิ้วมาจิ้มตา โชคดีที่
เสียงตะโกนจากเพื่อนๆ ตัวแสบของเขาช่วยชีวิตฉันไว้ซะก่อน

"ไอ้พี่...ถ้านายยังไม่ไปพวกฉันไปแล้วนะเว้ย คั่นไม้คั่นมือ"

"เชิญอยู่สวีตกับแฟนไปเลย"

"แฟนเพิ่นที่ไหน -////-"

"แฟนด้านี่ไง >U<"

มีคนคิดไปไกล (ฉัน --) แล้วก็มีคนที่ไม่คิดอะไรเลย (เขา --) เจ้าพี่แลปลิ้นสี่ซมพูสดอดทุกคน เรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดจากรุ่นน้องที่เดินผ่านไปมาได้โดยไม่น่าแปลกใจ เขาหัวเราะ และฉันก็พยายามจะยิ้ม

"ไปนะ"

"อืม บ้ายบาย"

"พຽ່ງนี้้อยาลืมนะ คั่นจะตามไปเรียนที่เดียวกับเธอให้ได้ จะลอกการบ้านเธอ จะลอกข้อสอบเธอ"

"ตกลงใครเป็นแหอหลาม"

"ก็เธออยู่ดี ไปนะ...เจ้าแหอหลาม พຽ່ງนี้้อเจอกัน ☺"

"อืม...พຽ່ງนี้้อ...เจอกัน..."

เขากระโดดขึ้นสะพานลอยหน้าโรงเรียนไปกับพวกเพื่อนลิงแล้ว ฉันลากเท้าพาตัวเองเดินมาถึงป้ายรถเมล์อย่างเชื่องๆ ก็มั่งมอองกระเป๋าสันด์แบ็กในมือที่พินัทเพ็งจะส่งคืนมาให้แล้วก็ถอนหายใจ

6. อย่าหันหน้าไปทางประตูเวลาพูดกันอยู่ มันทำให้ดูเหมือนอยากออกไป

7. อย่าแสดงท่าทีดีใจเมื่อการสนทนาจบลง'

16

...คู่มือโกหกนี่ดีจริงๆ เลยนะ

ฉันโกหกออกไปแล้ว...คำโตเลยละ แต่พินัทยังไม่รู้ เขายังออกถึงออกค่างโบกมือลงมาให้จากสะพานลอยตอนที่ฉันเงยหน้าขึ้นไปสบตาเขาไกลๆ อย่างนี้พอดี

ฉันโบกมือตอบซ้ำๆ นึกดีใจที่เขาอยู่ไกลเกินกว่าจะเห็นว่าน้ำตาที่เง่าของฉันกำลังพากันไหลลงมา

'วันโกหกคือวันที่ 1 เมษายนของทุกปี และเป็นที่ยูจกกันแพร่หลาย
ในวันนี้คุณสามารถหลอกอะไรคนรอบตัวก็ได้ ก็เลยกลายเป็นวันที่ผู้คน
มากมายแก่งกันด้วยการแต่งเรื่องมาหลอกให้คนอื่นหลงเชื่อ และถ้า
คนรอบตัวเชื่อก็ให้ตะโกนดังๆ ว่า 'April Fools' '

"April Fools"

"..."

17

'แต่ถ้าคนที่เราหลอกรู้ทัน ก็สามารถตะโกนกลับมาว่า 'April Fools'
ได้เช่นกัน...'

"..."

"..."

เจ้าพีไปแล้ว ไกลจากฉันออกไปทุกที ไม่มีเสียงใดๆ จากเขา
ตะโกนกลับมา แต่ฉันว่าฉันจะตะโกนบอกตัวเองซ้ำๆ จนกว่าจะหมดวันนี้

"April Fools"

"..."

"April Fools"

"..."

ไม่รู้สิ บางที...

คนโง่ที่สุดของเดือนเมษายนประจำปีนี้...

อาจจะเป็นอย่างนี้เอง ☹

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)